

ning, at dette Udcast bør vedtages, som det foreligger, og jeg vil ikke deeltage i at stille noget Endringsforslag dertil.

Tobiesen: Jeg skal ogsaa tillade mig en Bemærkning i Anledning af, hvad der blev ytret af det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Hasle), idet jeg sætter stor Priis paa, at han, som med mig er enig i Mindretallets Forslag, vil stemme for Udvalgets Udcast. Jeg troer, at der foreligger en lille Misforstaaelse eller mindre rigtig Vurdering af, hvad der for en stor Deel har foranlediget Udvalget til at stille sig, som det har gjort, til Regjeringens Udcast. Der var nemlig Mange, og jeg troer blandt dem ogsaa det ærede Medlem, jeg nys nævnte, der stode i den Formening, at den Passus, der stod i § 2: „I Udøvelsen af Næringen er Bevillingshaveren underkastet Politiets nærmere Forrifter, navnlig i Henseende til“ osv. skulde være af en saa elastisk Bestaaffenhed, at der efter den ved administrativ Foranstaltning kunde fastslaaes en Deel af de Bestemmelser, som nævnes i Udvalgets Endringsforslag, uagtet de ikke særlikt vare nævnte. Det forholder sig imidlertid ikke saaledes; forsaavidt saadanne Bestemmelser skulde tages af Administrationen, maae de være stemmende med den gjældende Lovgivning, thi man kunde dog umuligt have tænkt paa at give Administrationen den Myndighed ihænde, at den skulde kunne træffe, hvilkensomhelst Foranstaltning den fandt for godt, uanset om den maatte være stemmende med den gjældende Lovgivning eller ikke. I saa Henseende skal jeg tillade mig at henvise til § 3; de Bestemmelser, som deri indeholdes, s. Ex. at der skal oprettes skriftlig Contract, kunde man ingenlunde ad administrativ Veie fastslaae, thi det er intetsteds fastsat som nogen almindelig Forpligtelse, at Contracter skulde være skriftlige. Det Samme gjælder om den Bestemmelse i § 5, at Pantelaanernes Bøger og Beholdninger af Panter til enhver Tid skulde forevises Politiets Betjente; det er en Ret, som enhver Borger har, at man ikke maae trænge ind i hans Huus og eftersee hans Gjenstande eller lægge Haand paa hans Person, uden at han enten har givet sit Samtykke dertil, eller der er givet en Kjendelse derfor, og

for her at kunne gjøre en Undtagelse derfra, hvilket dog var anset for ønskelig fra alle deres Side, der have drøftet Spørgsmaalet, førend det kom til at foreligge Thinget, maatte det udtrykkelig udtales i Loven; en saadan Undtagelse kunde ikke gjøres ad administrativ Veie uden Hjemmel i den bestaaende Lovgivning. Det Samme gjælder om § 6 og i en endnu højere Grad om § 4, hvilket jeg vil tillade mig at rette til den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Kreds (Bessen), der meente, at der i den anførte Passus af § 2 laa, at der ad administrativ Veie kunde gives Bestemmelse om, at Salg af Panterne skulde stee ved Auction. Det er paa ingen Maade Tilfældet; der er intetsteds foreskrevet nogen Forpligtelse til at sælge ved Auction, og altsaa kan det ikke ad administrativ Veie fastslaaes, at to Personer, der ere enige om ikke at sælge ved Auction, dog skulde sælge ved Auction. Derfor troer jeg, at Udvalgets noget vidtløstige Behandling af denne Sag maa opfattes under det Synspunkt, at alle disse Bestemmelser udtrykkelig maatte fremhæves, for at bringes til Anvendelse i Overensstemmelse med Hensigten i § 2 i Regjeringens Udcast.

Mourier-Petersen: Jeg har blot to Ord at sige. Jeg er ligesom min ærede Sidesmand (Liebe), af den Mening, at det ingenlunde kan siges at være heldigt saaledes at omskrive et Udcast, der er fremkommet fra Regjeringen, uden i alt Fald, hvor der er paa-trængende Nødvendighed derfor tilstede, og det kan jeg ikke skjønne, at der har været i dette Tilfælde. Men, om jeg ogsaa er af denne Mening, og selv om der er enkelte Bestemmelser i Udvalgets Udcast, som man kan have Noget imod, hvilket s. Ex. er Tilfældet for mit Vedkommende med Hensyn til § 6, troer jeg dog, at saaledes som Sagen nu staaer, kunne vi ikke gjøre Andet end holde os til Udvalgets Udcast og derimod ikke til Regjeringens. Ved at holde os til dette sidste, vilde vi paa dette Standpunkt af Sagen bringe altfor stor Forvirring ind i Forhandlingen og ikke opnaae at fremme den Sag, vi her have med at gjøre, saa godt som muligt. Vi kunne udsætte os for, at 3die Behandling i Virkeligheden kun blev en 2den Behandling, og jeg kan derfor ikke